

Sygn. akt II KK 332/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2022r.

w sprawie **J. L.**

skazanego za czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 231§2 k.k. w zb. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 8 lutego 2022r., sygn. akt II Ka 804/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Hrubieszowie z dnia 28 października 2021r., sygn. akt II K 80/20

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Wszystkie postawione w treści kasacji zarzuty sformułowane zostały w ten sposób, że w istocie nie odnoszą się one do orzeczenia Sądu Odwoławczego, lecz do ocen poczynionych przez Sąd Rejonowy. Zważyć bowiem trzeba, że Sąd Okręgowy wydał orzeczenie utrzymujące w mocy w całości wyrok Sądu I instancji, nie ingerując w żaden sposób w jego treść. Tym samym Sąd nie dokonywał samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani, tym bardziej, nie dokonywał odrębnych ustaleń faktycznych.

W zarzutach kasacji wskazano na naruszenie przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 7 k.p.k. (w obydwu podpunktach pkt I oraz w pkt II), art. 4 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. (pkt I ppkt 2/ oraz pkt II) oraz art. 410 k.p.k. (pkt I ppkt 2/). Sąd Okręgowy nie mógł jednak wymienionych przepisów naruszyć.

W postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie, jak już wskazano, nie miało miejsca. Z kolei art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej. Idąc dalej - art. 5§2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Również przywołanie naruszenia art. 410 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym nie jest skuteczne, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Mając na uwadze powyższe należy przypomnieć, że rolą postępowania kasacyjnego nie jest dublowanie kontroli apelacyjnej.

Treść kasacji nie daje podstaw do uznania, że intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi II instancji dokonania niepełnej czy nieprawidłowej kontroli odwoławczej. W zarzutach nie wskazano na uchybienie art. 433§2 k.p.k., zaś w uzasadnieniu nie wymieniono, a tym bardziej nie wykazano żadnych błędów po stronie Sądu Odwoławczego. W istocie obrońca skazanego ograniczył się do kwestionowania twierdzeń Sądu II instancji, pomijając jednocześnie część zaprezentowanej przez niego argumentacji i to też w ograniczonym zakresie, bowiem wyłącznie odnośnie do okoliczności wskazanych w pkt I ppkt 1/ i pkt II.

Nie można nadto nie zauważyć, nawet przyjmując iż kasacja skierowana została w sposób dorozumiany do rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego,

że wymienione dwa zarzuty kasacyjne w zasadniczej mierze, przede wszystkim zaś w zakresie wskazania podstaw zaskarżenia, odbiegają od treści zarzutów apelacyjnych. Mianowicie w zarzucie z pkt I ppkt 1 kasacji wskazano na naruszenie przepisów procedury karnej w postaci art. 7 k.p.k., podczas gdy w apelacji, jako naruszone, wymienione zostały przepisy art. 413§2 pkt 1 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. Z kolei w zarzucie z pkt II kasacji wskazano na naruszenie przepisów postępowania karnego, podczas gdy odpowiadający temu zarzutowi zarzut apelacji (pkt II) dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych.

Powyższe uniemożliwia zarzucenie Sądowi II instancji przeprowadzenia wadliwej kontroli odwoławczej w omawianym zakresie.

W pozostałym zaś zakresie kontrola instancyjna jawi się jako prawidłowa - Sąd Odwoławczy odniósł się do każdego z zarzutów apelacji i uczynił to w sposób wyczerpujący i w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania.

Podsumowując uznać trzeba, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, tym bardziej o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

[as]